

“Avui el PSC ja NO ha de demanar perdó”

Joaquim Nadal (1948) ha renunciat a l'alcaldia de l'Ajuntament de Girona, després de 22 anys al capdavant del consistori. Anna Pagans el substituirà. Ara, concentra el seu esforç en la feina de portaveu del grup parlamentari del PSC-Ciutadans pel Canvi, amb l'objectiu d'aconseguir finalment que el seu partit atenyi el Govern de Catalunya.

Any i mig de les eleccions, ha deixat el càrrec d'alcalde de Girona, com va fer, al seu dia, Maragall a Barcelona i ara també Manuel Royes a Terrassa. Si ho fes ara Pujol el criticarien?

—És que Pujol no li pot deixar la presidència de la Generalitat a Artur Mas. Pujol pot dimitir i Mas s'ha de sotmetre a una investidura. Això vol dir fer un discurs, un programa i una votació, en principi, assegurada. Per assegurar-la, què farà Mas, anirà a buscar els dotze vots del PP?, l'absència d'ERC?, un pacte entre diferents forces polítiques?

En les alcaldies, si hi ha majories sòlides i suficients, és més fàcil plegar i que entri el següent. Però en aquest cas, no hi ha una majoria garantida.

—Veu factible que això passi?

—Crec que no passarà. I si passa, serà dolent per a CiU, que no em preocupa especialment. El que em preocupa és que serà dolent per a Catalunya.

—És legítim aquest gest de plegar abans d'un càrrec per fer rodar el futur candidat del partit?

—Aquí hi ha una qüestió clau referent al crèdit de la política. A mi, a Girona, la gent m'ha dit: “Ens sap greu que se'n vagi”, “gràcies, pel temps que ens ha dedicat de la seva vida” i “tot i que ens reca que se'n vagi, ja l'entenen”. Per tant, el retret que legítimament podien fer els ciutadans, en ús de la sobirania que em van depositar, no el fan. Només el fan els partits i això té un cert ressò mediàtic. Però ciutadanament, no. Això vol dir que en política la relació entre l'electorat i l'elegit és molt més simple, directa, humana i menys recarگو-

lada. A mi m'ho han reconegut i m'ho han agrait. Jo n'estic content i ho he agrait.

Però en tot cas, el que és el número dos, ho és perquè se sap que pot ser l'u. No hi ha una indicació de qui ha de seguir, només plego, perquè em sembla que no puc continuar fent les dues feines. I apareix una segona persona, la número dos, que és a la que li toca. Aquesta persona se sotmetrà al veredict de les urnes d'aquí a un any i mig.

Quan me'n vaig, jo? Quan considero que el programa electoral està prou satisfet com perquè ningú no em pugui fer el retret que els he deixat a l'estacada, a ells i als catorze regidors de la meua llista. Amb pressupostos aprovats i, per tant, amb tota la política definida gairebé per a aquest últim any, no hi ha retret possible.

JORDI PUJOL

“Som fills de la transició, però no som la transició.”

—Aquests relleus, marquen el final de la transició a la política catalana?

—Crec que no. És una circumstància de càrrecs polítics que hem durat molt. Som fills de la transició, però no som la transició. Per exemple, jo entro un any després de l'aprovació de la Constitució, i en Pujol, any i mig després. La transició, la donem per acabada amb els dos grans instruments del marc normatiu, Constitució i Estatut.

—Vostè, Royes, Siurana, Maragall... Tots són de famílies provinents de la burgesia local catalana. El relleu, a banda de generacional, també és social?

—No. És ple de ciutats a Catalunya on aquesta suposada relació entre famílies històriques i reconegudes es produeix i n'hi ha on no es produeix. En el meu cas, jo sóc, diguem-ne, d'una bona família de Girona, però que mai abans no s'havia dedicat a la política. El pare Nadal arriba a Girona l'any 1945, abans de casar-se, de Cassà de la Selva. Per tant, inaugura una nissaga vinculada a una altra família, la dels meus avis materns i la meua mare, però no ve de cap tradició ciutadana "de tota la vida", al revés, és sobrevingut d'una primera generació. Crec que no és vàlida l'anàlisi sociològica que encara hi ha una perpetuació de les famílies. Això no va així.

—Ara es dedicarà de ple al Parlament. Si guanyen, serà conseller?

—Jo ja he estat candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya. Per tant, aspiro a tot. Però de la mateixa manera, no aspiro a res. És evident que em sento més còmode en la política executiva que en la legislativa. Per a mi, el Parlament és una etapa de trànsit en espera de nous reptes en l'àmbit de la política executiva.

—El PSC sempre s'ha postulat com a partit municipalista. El PP proposa ara un decàleg de competències autonòmiques (com ara transport, consum, turisme, benestar, joventut, medi ambient, protecció civil...) per aprovar a Madrid.

—Hi ha dues coses sobre les quals cal alertar d'aquesta proposta. Primer, no estem disposats a cap transferència que no comporti recursos.

"L'atribució de més competències als ajuntaments s'ha de fer en un marc que no afebleixi el pes de l'autogovern de Catalunya."

Segon, nosaltres no acceptaríem un model de transferència directa, que conculqués algun principi estatuari. Per tant, en el marc d'un joc entre tres poders, el que no seria admissible és que, per una relació entre el poder de dalt i el de baix, féssim bona aquella acusació que ha fet Pujol alguna vegada que "em voleu laminar". És a dir, no es pot anar contra el marc competencial estatutari. Ara, volem més poder per als ajuntaments i més reconeixement. Cap reticència per als ajuntaments; que en les ciutats, l'alcalde sigui el representant ordinari de la Generalitat, ho hem proposat deu vegades i ens ho han tombat sempre perquè el govern actual no es refia dels ajuntaments.

L'atribució de més competències als ajuntaments s'ha de fer en un marc que no afebleixi el pes de l'autogovern de Catalunya. La paradoxa gravíssima és que essent CiU un partit municipal per antonomàsia —és el que té més nombre d'alcaldes—, no s'ho creuen perquè no tenen els ajuntaments més grans. Dominen territorialment, però no sobre la majoria de la població, perquè els falten els grans ajuntaments. Això fa que no es refiïn dels municipis, encara que

sigui en perjudici dels propis alcaldes i regidors.

—El PSC, des de la transició ha estat un partit municipalista. La Generalitat és l'assignatura pendent, encara que sigui perdent de penal i a l'últim minut...

—Com l'última vegada...

—En què han fallat en aquests anys?

—Si ho sabéssim ja ho hauríem arreglat. El diagnòstic sí que està fet, però, bé per l'abstenció, bé perquè hi ha una sèrie de gent que no es creu les eleccions autonòmiques, nosaltres cada any guanyem les municipals, les legislatives, guanyem, fins i tot, les europees i no guanyem les autonòmiques. Aquí tenim un problema que hem de resoldre. Afecta tant el nostre suposat sostre electoral, com el suposat sòl electoral dels altres. És a dir, nosaltres hem de poder pujar més, de la mateixa manera que els altres han de poder baixar més.

—Vostès han comentat que no descarten un govern CiU-PSC presidit per Maragall. ERC ha fet diverses propostes al llarg d'aquesta legislatura de possibles acords com el tripartit, etc. Quin pacte descarten, d'entrada?

—Quan ERC parla de tripartit, de fet és quadripartit. És a dir, per administrar l'agonia de CiU, fem-la supor-

table per a Catalunya, amb un quadripartit sense el PP.

Nosaltres, què diem ara? Home, no hi haurà un govern amb el PP, segur. Tant perquè estan governant a l'estat, com perquè estem a molta distància dels plantejaments polítics, tant de l'autogovern, com dels temes socials. Amb la resta de l'espai electoral del catalanisme polític avui no estem tancats a res. Totes les forces polítiques, per més que tàcitament estiguin compromeses en futurs pactes de govern, concorreran soles i per separat a les eleccions. De manera que parlar de pactes, abans de les eleccions i sense saber resultats, és molt impensable.

De tota manera, crec que és bastant impensable un pacte entre adversaris. Amb qui ens confrontarem nosaltres, principalment, en les properes eleccions? Amb CiU. A qui hem de restar vots? A CiU...

—I té marge el PSC per restar vots de Convergència i Unió?

—Nosaltres creiem que sí.

—Quin perfil de vot és aquest?

—Tota la gent que se sent insatisfeta en els últims anys de govern, que ha votat Convergència perquè no creia en segons quins aspectes del programa electoral socialista i el programa sobre l'autogovern del Partit dels Socialistes de Catalunya. I que ara hi pot creure més, perquè hem fet prou moviments en una determinada línia. Em sembla que des de l'espai convergent, hi ha un transvasament de vots possibles, sense perjudici de tots aquells vots propis o cedits de l'abstenció, que nosaltres podríem recuperar d'unes eleccions legislatives i que hem d'anar a buscar com sigui.

—El model que cal seguir és, per exemple, el de Francesc Antich a les Illes, amb el Pacte de Progrés?

—No, la preferència màxima: majoria còmoda amb els propis vots. A partir d'aquí, anar fent la combinatòria necessària per produir un canvi efectiu a la Generalitat. No compten tant les aliances com els programes.

—Digui'm alguna cosa que cregui que pot motivar un ciutadà abstencionista a interessar-se per la política catalana.

JORDI PUJOL

“Per a mi, el Parlament és una etapa de trànsit en espera de nous reptes.”

“El PSC ha viscut massa acomplexat i durant molt de temps ha pensat que en la política catalana s’havia de fer perdonar massa coses”

—Creiem que ha de ser perfectament possible fer en unes eleccions autonòmiques un discurs polític, inequívocament catalanista i donant per suposat el marc per no haver-nos de preguntar constantment sobre les escències de les coses, que sigui tranquil·lament molt “municipal”. És a dir, fent veure que els preus de les autopistes, els talls de l'electricitat, la inoperància davant de les nevades, la forma de reaccionar davant dels incendis, les cues de la sanitat, els barracots en l'ensenyament, etc. Les coses de la vida quotidiana dels ciuta-

dans són avui competència de la Generalitat de Catalunya. Qui es queixa a l'Ajuntament pel clot que hi ha al carrer, on porta els seus fills a escola, a un barracot? Això és per culpa dels que, després de vint anys de governar, no ha suplit el barracot per un edifici nou. Qui té la mare malalta, qui s'ha d'operar dels genolls o té el pare amb cataractes i s'ha d'operar des de fa dos anys... Això no és culpa de l'alcalde, ni del senyor Aznar, és culpa del conseller de Sanitat.

És a dir, transcendit aquest marc catalanista que ja el donem per suposat, i sabent que tots volem més autogovern per a Catalunya, anem a parlar de les coses que compten en la vida quotidiana.

—Tenen més facilitat ara, en un context amb majoria absoluta del PP a Madrid i el PSOE a l'oposició, per fer arribar aquest discurs?

—Creiem que sí, perquè avui ens hem de fer perdonar moltes menys coses que fa deu anys. És a dir, el partit socialista ha viscut massa acomplexat i durant molt de temps ha pensat que en la política catalana s'havia de fer perdonar massa coses. Avui el PSC ja no hem de demanar perdó per a res, som els que som, hem explicat com som, quines són les nostres posicions, hem avançat en posicions que han explicat molt clarament quina és la nostra relació amb el PSOE, quina és la nostra independència respecte del PSOE quan convé i amb això compa-reixem. Si es vol que parlem només d'allò que posa accent en el fet diferencial català, per què no s'intenta calibrar per què ha estat més fàcil que l'Entesa per Catalunya aconsegueixi acords sobre l'ensenyament del català fora de Catalunya, sobre els segells, les monedes o els carnets d'identitat en diferents llengües de l'estat. Un fet que no han aconseguit mai els que diuen han manat tant, perquè han influït en el Govern de l'estat. Deixem de discutir del grau de catalanitat d'uns i altres i parlem de tota la resta, perquè en això ens posaríem d'acord de seguida.

Enric Rimbau